

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,
sprawy **M. O.**,
skazanego z art. 224 § 2 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w W.,
z dnia 17 kwietnia 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.,
z dnia 15 maja 2013 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S.–
Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści
dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT –
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 15 maja 2013 roku, M. O. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 r., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego M. O., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego M. O. zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k.; art. 393 § 3 a contrario w zw. z art. 202 § 1 k.p.k. i art. 194 pkt 1 k.p.k.; ewentualnie rażąco obrazę art. 452 § 1 k.p.k. i § 2 k.p.k., a także art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. O. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie można bowiem zapominać, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i pomyślana jest jako procesowy środek prowadzący do eliminowania z obrotu prawnego takich orzeczeń sądowych, które ze względu na stopień (rangę) wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. Ponadto nie ulega wątpliwości, że wobec jednoznacznej redakcji tego przepisu, niedopuszczalne jest kwestionowanie w trybie kasacji zasadności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zatem, Sąd Najwyższy przy jej rozpoznaniu nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i w oparciu o tak przeprowadzoną własną ocenę sprawdzać poprawność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem sądu kasacyjnego jest bowiem jedynie rozważenie tego, czy orzekające sądy w obydwu instancjach dokonując ustaleń faktycznych,

nie dopuścili się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku, zatem "kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania" (*zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1996 r., sygn. akt II KKN 63/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 11*). Podnoszone w kasacji zarzuty muszą więc wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego.

Tego rodzaju zarzutów kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego M. O. nie zawiera. Odnosząc się bowiem do zarzutu z pkt 1 kasacji wskazać należy, że rozpoznanie zarzutów apelacyjnych przez Sąd odwoławczy było pełne i wyczerpujące, a tym samym odpowiadało wymaganiom sformułowanym w art. 433 § 2 k.p.k., ale także w art. 457 § 3 k.p.k., którego naruszenia orzeczeniu Sądu odwoławczego skarżący skądinąd nie zarzucił. Poza sferą rozważań Sądu Okręgowego nie pozostały zarzuty wskazywane przez obrońcę skazanego w apelacji, z którymi wiązał on konsekwencje znaczące z punktu widzenia końcowego rozstrzygnięcia. Ta zaś okoliczność, że skarżący z takim orzeczeniem Sądu się nie zgadza i prezentuje własną ocenę dowodów oraz wynikające z tego fakty nie oznacza, że Sąd odwoławczy nie rozważył wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym.

W tym kontekście, odnosząc się do obszernej argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji, wskazać należy, że poza zakresem kontroli Sądu odwoławczego nie pozostała chociażby kwestia przeprowadzenia dowodu z pełnej dokumentacji medycznej pokrzywdzonej. Sąd *ad quem* trafnie wskazał bowiem, że na etapie całego postępowania karnego nie pojawiła się jakakolwiek ewentualność, aby pokrzywdzona doznała wskazanych obrażeń w innym okresie niż w dniu zdarzenia (*s. 6 uzasadnienia*). Nie jest również wiadome, z jakich powodów obrońca skazanego wciąż kwestionuje ustalenia opinii biegłego L.K. i eksponuje tezę o konieczności dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu medycyny sądowej. Procedujące w sprawie Sądy jednoznacznie wskazały przecież, że w sprawie nie zaistniały podstawy do podważenia rzetelności ww. opinii, a w toku postępowania umożliwiono obrońcy skazanego wyjaśnienie wątpliwości związanych ze wskazaną opinią poprzez wezwanie biegłego na

rozprawę. W tym zakresie konieczne staje się odesłanie skarżącego do s. 6-7 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. Uwadze Sądu odwoławczego nie umknęła także kwestia załączenia do akt sprawy dokumentacji medycznej M. O. Do wątpliwości obrońcy w tym zakresie Sąd Okręgowy odniósł się na s. 7-8 uzasadnienia wyroku wskazując, że dokumentacja ta została uwzględniona. To zaś sprawia, że nie sposób zaakceptować wywodów obrońcy skazanego dotyczących naruszenia przez Sąd odwoławczy zasady prawy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), czy też zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.). Utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji Sąd odwoławczy nie naruszył ponadto art. 440 k.p.k., skoro stosowanie tego przepisu jest pozostawione uznaniu sądu odwoławczego i ograniczone jest do sytuacji, w których uzna on, że utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku byłoby rażąco niesprawiedliwe (*zob. postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2013 r., III KK 315/13, Lex nr 1403885*).

Za całkowicie bezzasadny należy również uznać zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a Sąd odwoławczy podzielił tę ocenę i – o czym była powyżej – szczegółowo odniósł się do wszystkich wątpliwości obrony co do zebranych w sprawie dowodów.

Odnosząc się do zarzutu z pkt 2 kasacji wskazać należy, że wbrew wywodom obrońcy skazanego sporządzona w fazie postępowania odwoławczego opinia sądowo – psychiatryczna o stanie zdrowia M. O. nie jest dokumentem prywatnym. Niewskazanie przez Sąd Okręgowy w postanowieniu z dnia 12 listopada 2013 roku imion i nazwisk biegłych oraz liczby powołanych biegłych (*k. 165*) nie stanowi bowiem tego rodzaju uchybienia, które mogłoby mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. Opinię o stanie zdrowia psychicznego M. O. wydało przecież – zgodnie z przepisem art. 202 § 1 k.p.k. – dwóch biegłych psychiatrów, wpisanych na listę biegłych Sądu Okręgowego, którzy dodatkowo wydali opinię uzupełniającą na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 kwietnia 2014 r. (*k. 208v-209*).

W realiach niniejszej sprawy Sąd odwoławczy nie naruszył także przepisu art. 452 § 1 i 2 k.p.k. Zakaz z art. 452 § 1 k.p.k. interpretować należy bowiem jako zakaz przeprowadzania postępowania dowodowego, które zastępowałyby w

całości lub znacznej części pierwszoinstancyjny przewód sądowy (*zob. np. postanowienie SN z dnia 12 października 2011 r., III KK 70/11, Lex nr 1044036*). W realiach niniejszej sprawy nie sposób uznać, aby przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z opinii dwóch biegłych psychiatrów, która niejako potwierdziła tylko, iż M. O. nie miał w chwili czynu zniesionej ani ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, stanowi naruszenie art. 452 § 1 i 2 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do zarzutu z pkt 4 kasacji wskazać należy, że Sąd *ad quem* w sposób jasny i przekonujący wykazał, iż zgłoszone już po zakończeniu postępowania pierwszoinstancyjnego wnioski dowodowe zmierzały w sposób oczywisty wyłącznie do przedłużenia postępowania. Okoliczności, na które obrońca skazanego zgłosił wnioski dowodowe, znane były jeszcze w toku postępowania przed Sądem I instancji i nie istniały żadne przeszkody do wystąpienia z nimi w toku postępowania przed tym Sądem. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono zaś w tym przedmiocie trafne stanowisko, że składanie wniosków dowodowych w końcowej fazie postępowania dowodowego nie jest wprawdzie wykluczone przez procedurę karną, ale postąpienie takie musi być oceniane także przez pryzmat przepisu art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., z uwagi na obligatoryjny charakter tej normy. Jeżeli zaś analiza zgłoszonego wniosku dowodowego w zestawieniu z całokształtem okoliczności faktycznych, a w szczególności faktyczną możliwością złożenia tego wniosku na wcześniejszym etapie postępowania bez szkody dla realizowanej linii obrony doprowadzi do jednoznacznego stwierdzenia, że celem takiego wniosku było li tylko przedłużenie postępowania karnego, to zastosowanie normy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. będzie nie tylko uzasadnione, ale konieczne (*zob. postanowienie SN z dnia 3 kwietnia 2012 r., V KK 30/12, LEX nr 1163966*).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym obciążył skazanego obowiązkiem uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28

września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu
(tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).